

Zijn oog viel op een paar dure schoenen. Gracieus pakte hij ze op en wreef vertederd over hun blinkende lederen buitenkant.

Max was een schoenenfetisjist. Hij kocht voortdurend nieuwe exemplaren. Maar hij verfoeide het wanneer schoeisel kraakte of nog een beetje stug was omdat het zo vers was. Daarom liet hij ze altijd een uurtje of wat inlopen door een assistent met een identieke schoenmaat. Dat moest 's nachts gebeuren, zodat de fat 's morgens met zijn nieuwe aanwinsten kon pronken.

Jonathan Sonnst,

Fragment uit 'Exit' 2005